

JOSIP VANDOT:

Kekec na volčji sledi.

Planinska pripovedka.

Stani Rivošehijevi, mali hrvatski prijateljci, poklanja to pripovedko v spomin — pisatelj.

I.

averoval se je bil Kekec tisto jutro v kosa. Lepo je drobolel kos tam v goščavi za Gmajnico. Skril se je bil nekje v varen kotiček, pa je prepeval, pa je drobolel svoje najlepše pesmi. Kekec se je čudil, da je odprl široko oči in usta. Poslušal ga je pol ure in je sedel na zeleni trati onkraj žuborečega studenca. Naposled se je nakremžil žalostno in je vzdihnil sam pri sebi. — »Ovbel!« je vzdihnil Kekec in se je popraskal za desnim ušesom. »Kaj mi pomagajo citre, pa kaj mi pomagajo zlate strune! Kos nima citre, pa tudi zlatih strun nima. A lepše poje nego moje citre; lepše poje nego moje zlate strune... Ovbe, ovbel!«

Kekec se je praskal za desnim ušesom in se je skoro razjezil na kosa. S pestjo je zažugal proti goščavi, kjer se je skrival kos. Še enkrat se je Kekec nakremžil, še enkrat je zažugal s pestjo. — »Kos, ali čuješ?« je zavpil Kekec na ves glas. »Šopiriš se, šopiriš s svojim petjem. Pa morda misliš, da te kdo posluša? No, niti naša Keza se ne zgané ob tvojem petju. Keza pa posluša celo črnega murna in hvali njegovo petje... Zato pa le bodi tiho, ti kos!«

Toda kos ga ni poslušal, ampak je drobolel še glasneje, še lepše, da ga je Kekec vedno bolj zavidal. Jezil se je pač in je govoril hude besede; a v srcu je občudoval tisto krasno petje in tisti lepi glas. Naposled ni mogel več vztrpěti na trati. Pozabil je na svojo Kezo, ki se je pasla nekje tam ob leskovem grmovju. Splazil se je v goščavo, da bi videl kosa od blizu. — »Hml!« je pomislil sam pri sebi in je

trikrat pokimal z glavo. »Rad bi videl tega kosa; rad bi videl, kako odpira svoj kljun, da poje tako lepo. Nemara bi tudi jaz tako lepo zažvižgal, ako bi našobil ustna tako kot kos svoj kljun... Hm, nemara bi pa še celo lepše zažvižgal...«

A Kekec se je plazil celo uro po goščavi, pa ni nikjer zagledal kosa. Tupatam mu je bil že prav blizu in se je že nasmejal sam pri sebi. A kos je samo vzfrfotal, pa je odhitel nekam daleč, odkoder se je začul zopet njegov glas. Kekec se je plazil za njim, da mu je bilo že kar vroče. Zajavkal je že tupatam, ker so ga pričele skeleti boste noge, a vendar ni odnehal. Naposled pa je kos kar nenadoma utihnil. Kekec je obstal sredi goščave ves poparjen. Z rokavom si je brisal znoj z vročega čela in je pihal razdražen. — »Hej, ti kos!« je zavpil. »Kaj ne boš več prepeval? Veš, Kekca imaš za norca, Kekca, ki te ulovi jutri in ti ukrade kljun. Pa se ne boš več norčeval iz poštenih ljudi... Ali si slišal, ti prebiti kos?«

A kos ga ni slišal. Poletel je bil kdovekam tja v dolinico. Stopil je na kamenček kraj šumečega gorskega potoka, pa je srebal bistro vodico. Kekec pa je bil razžaljen in hud. Še nekaj je sitnaril sredi grmovja in se je usajal. Potem pa se je kar obrnil in se je splazil nazaj na trato. A bil je nevoljen; zato pa je hotel stresti vso nevoljo in sitnost nad Kezo, ki jo je bil pognal pred uro po hribu navzgor. — »Keza, ho-ho, Keza!« je zavpil tja v hrib. A Keza ni niti zameketala kakor navadno. To pa je Kekca vznevoljilo še huje. Kar pljunil je v svoji nevolji in je zavpil še enkrat: »Keza, ho-ho! Ali slišiš, Keza?«

A ker mu ni Keza odgovorila, se je napotil Kekec v hrib. Urno se je plazil po strmini in je klical venomer. Tupatam se je ustavil, da se malo odsope in si obriše znoj. — »Nemara se je Keza izgubila in je zašla kdovekam?« je pomislil takrat. »Na, pa jo bom iskal in se potil... Čakaj, ti prebiti kos! Kljun ti izderem jutri iz glave, kljun, da ne boš več prepeval. Ti si me zavedel v goščavo — pa sem pozabil na Kezo... Ovbel! Kam si zašla, Keza, ho-ho, Keza! Daj, odzovi se, Keza! Saj ne bom nič sitnaril in niti ozmerjal te ne bom... Keza, ho-ho, Keza!«

Kekec se je priplazil vrh hriba, a Keze ni našel nikjer. Žalostno je povetil glavo in je zajavkal v svoji žalosti. Sedel je vrhu hriba in je zakril za trenutek obraz z rokami. — Zasmilila se mu je tedaj Keza, globoko v srce se mu je zasmilila. Glej, odkar je živ, pozna Kezo; odkar se spominja, jo pase tu za Gmajnico. Stara je postala Keza in je že skoro nadložna in nerodna. Lansko jesen je celo izgubila rog, kar čez noč ga je izgubila. Smejale se je Kekec tisto jutro, ko je zagledal Kezo brez roga. Sedem dni se je norčeval iz nje in jo je povpra-

ševal, kje je tista miška, ki ji je pojedla rog. A Keza ga je samo gledala in je migala z brado: Kekec, norčav si in mlad, pa ne poznaš še starosti. Daj, Kekec, pomisli malo, pa ne bodi siten kakor komar pred dežjem. Daj, Kekec! — A Kekec se je postavil na glavo in se je smejal, da se je čulo v dolinico. A vendar je imel rad Kezo in je gledal, da ji ni zmanjkalo niti najmanjše stvarce. A vendar jo je še vedno dražil zaradi tistega roga, ki ga je pojedla miška sred noči — tista nesrečna miška, tista bedasta miška, ki ni imela boljšega jela nego stari kozji rog.

Kekec se je splazil po drugi strani po hribu navzdol. Skozi mesecnov gozd je prišel do grmovja, ki se je raztezalo tja do dolinice. Sredi tega grmovja je žuborel bister vrelec. Poznal je Kekec tisti vrelec in ker je bil žejen, se je hotel napiti tam mrzle vode. Splazil se je skozi grmovje na ozko trato, kjer je žuborel tisti vrelec. Kekec je zavriskal na glas, ko se je ozrl po trati. Hej, tam kraj vrelca je ležala njegova Keza, zleknjena je ležala in je počivala. — »Glej, no — glej, no!« je dejal Kekec in je stopil h kozi. »Kako ti počiva, da te niti ne čuje, ako jo kličeš... Kaj sem te tako učil, ti prebita Keza?«

Zaklical je Kekec, a Keza ga ni čula. Mirno je ležala na trati in se niti zganila ni, ko jo je Kekec poklical. To pa se je zdelo Kekcu čudno. Sklonil se je k njej in jo je prijel za edini rog. Stresel jo je, pa ji je govoril: »Daj, zgani se, Keza! Poldne bo, in čas je, da greva domov. Zgani se, zgani, Keza!« — A Keza se ni zganila. Ko je izpustil Kekec rog, je padla njena glava nazaj na trato. Kekec se je čudil vedno bolj. Pokleknil je k njej in ji je pogledal v oči. A oči so bile odprte široko in so bile osteklenele.

»Keza, hoj, Keza!« je zavpil Kekec ves prestrašen in je poskočil na noge. Z obema rokama je prijel kozo in je poizkušal, da bi jo postavil na noge. A vsakokrat je omahnila koza nazaj in je padla brez življenja na trato. Kekcu so se naježile lasje, sapa mu je zastala v grlu. Hipoma mu je bilo jasno vse in hipoma je spoznal, da je koza mrtva... Glej, ko je zalezoval kosa po goščavi, da bi videl, kako pri petju odpira in zapira kljun, glej, takrat pa je legla Keza v travo. Trikrat je zaobrnila oči in je zameketala potihoma: »Kekec, mekeke... Smrt je prišla — zbogom, Kekec!...« Zleknila se je po trati in je bila mrtva kot bi trenil. Že tri dni se je bila držala tako nekam čudno. Hm, pa je nemara slutila, da so njeni dnevi šteti, hm, nemara...

»Keza, hoj, Keza!« je klical Kekec ves žalosten, in solze so mu vrele iz oči. »Ali me slišiš, Keza? Nikar ne bodi mrtva! Vstani in pojdi domov! Lepo ti bom nastlal v hlevu, da boš ležala prav mehko.

Žemljico ti kupim, da boš vesela... Samo mrtva ne smeš biti, Keza! Ali me slišiš, Keza?»

Vse prizadevanje žalostnega Kekca je bilo zaman — Keze ni mogel več priklicati v življenje. Zato pa je Kekec skoro obupal. Sedel je na trato in si je podprl z rokami glavo. Gledal je solznih oči na mrtvo kozo, in v srcu mu je bilo tako hudo, da je komaj zadrževal glasan jok, ki mu je silil iz grla. — Keza, oj, Keza, zakaj si poginila, zakaj? Saj nisi bila še tako stara. Še marsikatero pomlad bi se lahko veselila in bi veselo meketala za Gmajnico. Pa si poginila zdaj tako tiho, da ni vedel nihče, kdaj se ti je približala smrt. Keza, oj, Keza! Zakaj si napravila tako?

Dolgo, dolgo je sedel Kekec kraj mrtve koze in je mislil žalostne misli. Toda naposled se je dvignil in je zmigal trikrat z glavo. Šinil je z roko preko obraza in je izpregovoril na glas: »Mrtva je... Kaj mi pomaga jadikovanje, ako je mrtva! Spraviti jo moram iz gozda. Tu bi jo pojedli jastrebi. A Keza ni zaslužila tega, resnično ni zaslužila. Nalomim si smrekovih vej in jo odpeljem domov, da jo vidijo vsi — oče, mati, Tinka in Jerica. Zakopljem jo na polju, da bo imela uboga Keza mir v grobu. Tako storim, pravzares storim tako!«

In Kekec je res nalomil smrekovih vej in je zavalil kozo nanje. S srobotom jo je privezal trdno k vejam. Pa se ni prav nič pomišljal — kar upregel se je v veje, pa je vlekel mrtvo kozo skozi grmovje, po tratinah, po hribu navzdol. Preko ozke brvi jo je vlekel nad šumečim gorskim potokom, po ozki ulici med vrtovi tja v vas. Tupatam

ga je ustavil vaščan, pa ga je vprašal: »Kekec, oj, Kekec! Kaj je? Ali se je Keza ubila?« — A Kekec je zmigal z glavo in je odvrnil žalostno: »Ni se ubila, stric, ni se ubila... Kraj studenca je legla na trato; trikrat je zaobrnila oči, pa je poginila kar sama od sebe. Keza, oj, Keza!...«

Pa je vlekel dalje, do doma jo je privlekel in se je ustavil šele na dvorišču. Zasopel je težko in je zaklical: »Oj, oče, oj, mati! Oj, Jerica, oj, Tinka! Kezo sem pripeljal na smrekovih vejah. A Keza je mrtva...«

Iz hiše so prišli oče, mati, Jerica in Tinka. Začudili so se, ko so zagledali mrtvo kozo, pa so izpraševali, kako in kaj. In Kekec jim je povedal vse — o kosu je pravil in o njegovem kljunu, pa o svoji jezici. O Kezi je pravil, ki je ležala mrtva kraj studenca in se ni ganila več. Žalosten je bil Kekec in si je venomer brisal z rokavom znoj z obraza. Ves je bil zasopljen in se je oddihoval naglo, sunkoma.

»Hm!« je rekel oče in je zmigal z rameni. »Kaj hočemo? Poginila je... Stara je bila že, stara — in smrt je že tako čakala nanjo. Kaj hočemo!«

»Nisem je pustil v gozdu, oče!« je odgovoril Kekec. »Veste, zato je nisem pustil, da je ne bi pojedli jastrebi. Na polju jo zakopljem, tam za onim češminovim grmom. Tam naj počiva Keza — tam bo imela vsaj mir!«

In Kekec se je zopet upregel v smrekove veje. Z dvorišča je vlekel mrtvo kozo na polje. A ni bil sam; mala Tinka je šla z njim. Žalostno je stopala za mrtvo kozo in ni izpregovorila besedice. Šele tam ob češminovem grmu je stopila tik do bratca, ki je pričel kopati zemljo z motiko. — »Kekec!« je rekla tedaj Tinka, »ti boš zagrebel ubogo Kezo, pa niti molil nisi zanjo. Kaj, Kekec?«

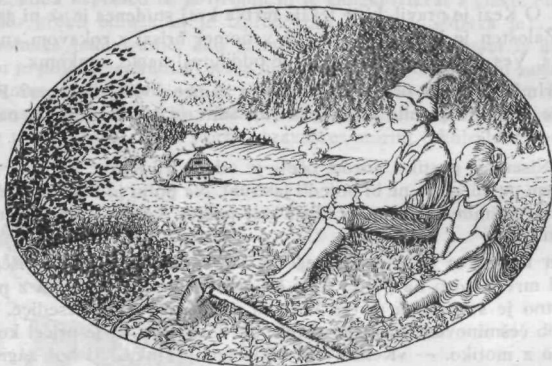
Kekec se je nasmehnil, pa je odgovoril: »Trapica si, Tinka, velika trapica si! Kako naj molim za Kezo, ko pa nima duše? Kaj ne veš, da živali nimajo duše? — Da bi bila imela Keza dušo, bi bila govorila lepo kakor ti. Pa ni znala Keza govoriti, veš, samo meketala je: me-keke... Zato pa ni imela duše, zato pa ni treba, da bi molil zanjo. Ali si slišala, Tinka?«

»Hm,« je dejala Tinka in je molčala. Sedla je na trato, pa je gledala, kako je bratec kopal jamo. Že je bila jama gotova in Kekec je že vrgel motiko v stran. Odvezal je kozo od smrekovih vej in jo je potegnjen bliže k jami. Še enkrat jo je prijel za edini rog in jo je stresel nalahko. — »Zdaj pojdeš, Keza!« je rekel žalostno, »pojdeš, pa te

ne vidimo nikdar več... Dosti sem sitnarij s tabo, Keza, in sem te ošteval. Pa vem, da mi nisi zamerila. Saj sem te imel rad, Keza, in ničesar ti ni manjkalo, ko sem te pasel. Zato pa vem, da mi nisi zamerila tistih sitnarij in tudi hudih besed mi nisi zamerila... Zagrebem te zdaj, Keza, pa te ne pozabim, dokler bo stal ta grm kraj tvojega groba. Zagrebem te pa zato, da te ne požrejo jastrebi in vrane. A ti nisi zaslužila tega, Keza, resnično nisi zaslužila...»

In Kekec je spustil kozo v jamo. Še enkrat jo je pogledal, potem pa jo je pričel zasipavati s prstjo. Gomilila se je prst, in kar hipoma je bil grob popolnoma zasut. Kekec se je oddahnil in je sedel kraj Tinke na trato. Gledal je na nasuti grob in ni izpregovoril besedice.

Svetlo solnce pozne pomladi se je skrilo vsepovsod nad zagorsko dolinico, in vse polje je bilo polno radosti, metuljev in brenčočih čebel. Rože so se zibale v lahnem vetrecu, ki je žuborel preko veslega polja, a iz zelenih gozdov se je razlegalo glasno ptičje petje.

»Ni več Keze!« je dejala mala Tinka in je pogledala od strani bratca. A ker ji bratec ni odgovoril, ga je pocuknila za rokav. »Ali slišiš, Kekec?« je vprašala. »Hm, nekaj bi ti povedala, pa se ne upam... Služit pojdeš, Kekec...«

Kekec jo je pogledal ves začuden. — »Ali ti nisem rekel že stokrat, da si trapica?« je dejal. »Gobezdaš in gobezdaš, pa sama ne veš, kaj gobezdaš. Jaz naj grem služiti? I, kje si pa zopet to slišala?«

»Mhm,« je odvrnila Tinka in ga je gledala vsa žalostna. »Služit pojdeš, Kekec, nekam daleč pojdeš služiti... Davi je bil tuj mož pri nas. Velike brke je imel in je bil skoro tako velik kot stric Prisanek. Veš, k tistemu stricu pojdeš služiti, pa te ne bo več doma... Oj, Kekec, pa bo žalostno, ker te ne bo več doma...«

Tinka je vzdihnila žalostno, in solze so se ji prikazale v očeh. A Kekec se je čudil in ni hotel verjeti. Smejal se je Tinki in njeni žalosti. Hm, pa je bilo res čudno — Kekec da bi šel z doma? Pa je spet nekdo Tinko potegnil; a Tinka verjame vse, verjame celo, kar se ji nalaže Kekec v svoji norčavosti. Služiti da bi šel, nekam daleč služiti k možu, ki je velik in ima dolge brke kakor stric Prisanek? — In Kekec ni mogel verjeti tega. Samo nasmejal se je, pa je zmajal z glavo. »Tinka, kdaj ti prinese drobna sinička pameti? Ha, Tinkara?« je govoril sestrici. »Povej mi, kdo ti je spet natvezel to novico? Ha, Tinkara?«

Tinka se je še bolj razžalostila. Kar obrnila je obrazek vstran, pa je odgovorila: »Ne verjameš mi, Kekec? O, jaz vem dobro, da pojdeš služiti. Videla sem moža in slišala sem vse, kar je govoril. Mati je pripravila že vse. In jutri pojdeš služiti, resnično — jutri pojdeš k možu, ki ima tako velike brke... Kar domov pojdi, pa boš videl, da je res!«

Zdaj je pa Kekec že napol dvomil. — »Hm,« je pomislil sam pri sebi. »Mogoče bo pa le res? Mogoče pa Tinka govori resnico? A vendar je čudno. Še nikoli mi ni rekel oče, da me pošlje z doma. Čudno, da se je domislil tega tako nenadoma, čudno...«

A Kekec ni dolgo premišljal. Naglo je vstal in je pohitel preko polja. Ves zasopel je priletel v izbo, kjer je pospravljala mati. — »Ali je res, mati?« je izpregovoril, ko je prišel malo k sapi. »Ali je res, da pojdem služiti? Ali je res, da pojdem z doma? Veste, k onemu možu, ki ima tako dolge brke? Ali je res, mati?«

Mati se mu je nasmehnila, pa je odgovorila: »Res je, res, Kekec. Z doma pojdeš že jutri. H Korošču greš v Rovte. Zmenili smo se tako že pozimi, pa ti nismo povedali ničesar. A danes je bil Korošec pri nas, pa je povedal, da lahko prideš takoj. Pa pojdeš že jutri...«

Kekec je povetil glavo in se je zamislil za trenutek. »Hm,« je govoril in je bil skoro žalosten. »Pa zakaj mi niste že prej povedali, da moram iti služiti? Pa bi bil vedel... Oj, mati, zakaj moram z doma? Saj mi ni sile doma. Pa tudi lakote ne trpim, matil! Zakaj moram iti služiti?«

»Saj ne greš služiti!« ga je tolažila mati. »Veš, zato te damo h Korošču, da se naučiš tam kaj prida. Doma se ne moreš naučiti vsega.

Pri tujih ljudeh pa se naučiš marsičesa, česar bi se doma ne mogel. Pa dolgo ne boš pri Korošču — samo do zime ostaneš tam. Potem pa se vrneš domov. In pri Korošču ti ne bo slabega. Dobri ljudje so, pa te bodo imeli radi.«

Kekec je dvignil glavo, ko je slišal te besede. Iz srca mu je izginila žalost in skoro nasmejal se je. »To pa je nekaj drugega!« je rekel. »Pa sem mislil, da moram iti k tujim ljudem služiti. No, pa naj bo! Pa pojdem jutri, mati! Ne bo mi slabega. Saj se ne bojim, prav nič se ne bojim, mati!«

In Kekec je zažvižgal veselo in se je zavrtel po sobi. Tinka je ravno odprla vrata. Zagledala je bratca, ki se je ves vesel vrtel po izbi, in se je začudila, da je kar obstala na pragu. Kekec jo je zapazil, pa je stopil k njej. — »Ti Tinkara,« ji je rekel. »Res je, da pojdem služiti. Veš, za deveto goro grem služiti, k zmajem grem služiti za kuharja. Devet glav ima zmaj in v vsaki glavi devet ust. Noč in dan mu bom kahal, da bo zmaj zadovoljen z menoj. Privedem ga s seboj jeseni. Sem v sobo ga privedem, da ga vidiš, Tinkara! Pa odpre zmaj devetkrat devet ust, a v prva usta izgine Tinkara! Hoho, v prva usta izgine naša Tinkara...«

»Joj, Kekec, joj!« je zavrisnila mala, lahkoverna Tinka na ves glas. Prestrašila se je, da je zakrila obrazek z rokama in se je skrila v kot. A Kekec se je zasmel in je stopil za njo. — »Kaj se treseš, Tinkara?« ji je govoril. »Saj se še jaz ne bojim, jaz, ki moram iti k zmajem služiti za kuharja. Ne boj se! Saj ga ne privedem domov. Kahal mu bom same cmoke iz kopriv tako dolgo, da bo poginil kakor danes naša uboga Keza. Ne boj se, Tinkara, ne boj se!«

Tinka se je priplazila iz kota in se je stisnila k materi. Njen obrazek je bil ves preplašen in žalosten. Mati jo je pobožala po laseh in jo je tolažila: »Tinka, le ne verjemi Kekecu! Kekec se samo norčuje. Saj ne gre k zmajem za deveto goro. Samo v Rovte pojde h Korošču. Kekec je malopriden, pa te samo strašil!«

»Aha,« je rekla Tinka in se je nasmehnila. Šla je za Kekcem v sosedno izbico. Kekec je imel tam spravljene svoje krasne citre. V lepi skrinjici jih je imel spravljene, da ni mogel nihče do njih. — »S seboj jih vzamem!« je govoril setrici. »Veš, zato jih vzamem, da bom igral zmajem same poskočnice. In plesal bo zmaj tako veselo in naglo, da bo porušil deveti grad. Hej, resnično!«

»Oha, oha!« mu je ugovarjala Tinka. »Saj ne greš služiti k zmajem, ne greš, Kekec! V Rovte pojdeš h Korošču. Ali misliš, da ne vem? Lažeš, Kekec, lažeš, pa me imaš samo za norca... Ne greš k zmajem — v Rovte greš...«

»Hm, seveda — v Rovtlu« ji je odgovarjal Kekec. »Kaj misliš, da tam ni zmajev? O, tam so še hujše stvari. Nad Rovtami se dvigujejo strašno visoke gore. Še višje so menda nego sama Škrlatica. Oj, pod tistimi gorami je strašno — sama Pehta domuje tam, sama Pehta. Vsako pomlad pride v dolino, pa ukrade deklico, ki je najbolj slaba in najbolj pridna. Pa jo zapre v svojo kočo. In slabo se godi deklici, slabo...«

Tinka se je zopet prestrašila. Kar stresla se je in je gledala bratca s široko odprtimi očmi. A Kekec se je samo namuznil, pa je nadaljeval: »Lepo bom zaigral tam pod tistimi gorami na citre. Pa pride sama Pehta k meni in ji porečem: Teta Pehta, ali bi radi letos spet deklico? Hm, veste, na Mežnarčevem domu živi deklica, pa je kakor nalašč za vas. Tinkara ji je ime. Kar pojdite, pa si vzemite Tinkaro! — Tako porečem že jutri Pehti. Pa pride Pehta in vzame že jutri Tinkaro s seboj...«

»Ovbel« je zajokala Tinka v silnem strahu. Zbežala je iz sobice k materi, ki jo je morala že zopet tolažiti. A Kekec se je smejal na ves glas. Vzel je svoje citre in je šel vun v izbo. Sedel je za mizo, pa je zaigral lepo pesem. Sladko so zveneale zlate strune; njih srebrni glas je plaval vun v pomladanski dan in se je družil z veselimi ptičjim žvrgolenjem. Solnce se je bližalo temnim goram tam na zahodu. A po vsem zagorskem svetu se je smejala vesela, glasna radost.

Kekec ni bil prav nič žalosten, da mora z doma. Hm, čemu? Saj je vedel, da ostane v Rovtah samo do zime; saj je vedel, da do Rovt ni dalj nego samo uro hodá. Pa bi se bal in cmeril? Hm, čemu? — Keza je poginila danes zjutraj in ne potrebuje več pastirja. Zato pa gre Kekec lahko malo pogledat k tujim ljudem. Slabega mu ne bo, in lahko bo igral na citre in prepeval, kadar se mu bo poljubilo. Pa bi se cmeril zaradi tega in ongavil? Hm, čemu? — Saj ni vredno, resnično ni vredno, da bi se cmeril in ongavil.

In Kekec je bil vesel in se ni bal. Spravil je svoje reči v red; da jih v jutru kar lahko vzame s klopi in odide lahko kar takoj. Tuintam je mislil na Rovte in je ugibal sam pri sebi, kako je tam. A oče in mati sta mu pravila samo dobre reči, in zato Kekec ni več razmišljal. Po večerji je šel v izbico, kjer je stala njegova postelja v enem, a Tinkina v drugem kotu. Mračilo se je že. Vsa dolinica je bila že zakrita v temni mrak. Samo visoki snežniki so žareli v škrlatnem ognju in so gledali v mračno dolinico. Mati je postavila na okno gorečo svečo in je prekrizala otroka. Tinka se je skobacala takoj v posteljico. Do vrata se je pogrnila z gorko odejo in je gledala bratca.

»Zjutraj pojdeš, Kekec,« je rekla Tinka kar hipoma. »Oh, Kekec, prav nič ne bo lepo, ko tebe ne bo. Pa bom žalostna... Lepo si igral na citre, tako lepo kot nihče. Rada sem te poslušala, o, tako rada! Pa zdaj mi ne boš citral več. Zato bo pa žalostno pri nas... Kekec, o, Kekec! Daj, zaigraj še enkrat na citre! Daj, da te slišim...«

Kekec ni odgovoril ničesar. Vzel je iz skrinjice citre. Sedel je na posteljico in je položil citre na kolena. Pričel je brenkati in potihoma je prepeval tiho pesem. Tinka je položila roke pod glavico, pa ga je gledala in poslušala vsa zamaknjena. Kekec pa je citral in pel lepše, vedno lepše...

»Pastirčku so rekli tako:
Pusti to snežno goró!
V tuji kraj moraš ti zdaj,
pa se ne vrneš nazaj...«

Zunaj se je popolnoma znočilo. Ugasnila je rožna večerna zarja na visokih snežnikih. Po nebu so se užigale božje zvezde, in izza škrbastih gorá je pričel pogledovati veseli mesec. A Kekec je še vedno citral in prepeval potihoma svojo pesem.

»Pastirček pa vriska: Juhé!
Moje so snežne goré,
vriskal na njih bom vsekdar,
pustil n'kdar jih, nikdar...«

Sveča na oknu je pričela dogorevati. Tedaj pa je Kekec nehajl igrati in peti. Ozrl se je na Tinkino posteljico. A sestra je bila mirna in se ni niti zganila. Kekec je stopil bliže k posteljici in se je sklonil nad Tinko. A tedaj je videl, da sestra že spi, sladko spi. Kekec se je nasmejaj in se je naglo slegel. Zlezal je na posteljo in je ugasnil svečo. Zaril se je pod odejo — in niso prešli trije trenutki, pa je že spal trdno in brezskrbno...

